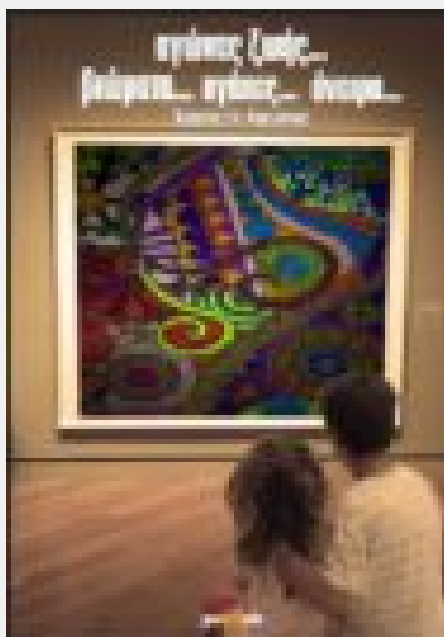

Για το βιβλίο «Αγώνες ζωής... βιώματα... αγάπες... όνειρα...» του Χρήστου Κυργιάκη, εκδ. PUBBUH

της **Γιώτας Ιωαννίδου**

Όταν ο Χρήστος μου ζήτησε «να πω δυο λόγια» για το βιβλίο του δέχτηκα με χαρά και συγκίνηση. Είναι τιμή για μένα να εμπιστευτεί τα γραψίματά του στις δικές μου λέξεις.

Παλιοί σύντροφοι οι δυο μας, στις γραμμές της ΚΝΕ, συμβαδίσσαμε σε πολλούς αγώνες μετά τη διάσπαση του 1989, βρεθήκαμε πάλι μαζί μέσα από το εκπαιδευτικό κίνημα και τα δύσκολα αλλά ελπιδοφόρα πατήματα της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Τελευταία ακουμπήσαμε μαζί τις σκέψεις μας στις σελίδες του περιοδικού «Σελιδοδείκτης», στο οποίο δέχθηκε να είναι από την πρώτη του έκδοση ένας πολύτιμος μόνιμος συνεργάτης.

Δυστυχώς δεν μπόρεσα να παραβρεθώ στη σημερινή συνάντηση - παρουσίαση του βιβλίου. Όσο κι αν προσπάθησα να διαστείλω τον χρόνο... Γι' αυτό κατέφυγα πάλι στις γραμμένες λέξεις. Πολλές της δανείστηκα από τον ίδιο.

Ο Χρήστος είναι με τις «αθέατες πλευρές». Της σχολικής τάξης και του κόσμου. Των σκέψεων και των συναισθημάτων. Αυτών που άλλες φορές δεν εξομολογούνται κι άλλες φορές βρίσκουν άγνωστους δρόμους για να εκφραστούν. Το γνωρίζει πολύ καλά αυτό, όπως και όλοι οι μάχιμοι εκπαιδευτικοί, από τους μαθητές του, που πρωταγωνιστούν πολλές φορές στις ιστορίες του. Διαλέγει τις αθέατες πλευρές όχι για να κρυφτεί κι ο ίδιος. Στη σημερινή δύσκολη περίοδο άλλωστε πολλοί ψάχνουν ένα καταφύγιο ή ένα άλλοθι. Αλλά για να τις φέρει στο φως. Να τις ακουμπήσει στα μυαλά και την καρδιά των ανθρώπων. Να τους ευαισθητοποιήσει απέναντι στα κοινωνικά φαινόμενα και τον ίδιο τους τον εαυτό. Φωνάζοντας σιγανά: «Όλοι εμείς, όλοι εσείς που θέλουν να αλλάξουν τον κόσμο ας βάλουν λίγο μυαλό στην καρδιά ή καλύτερα λίγη καρδιά στο μυαλό τους».

Κυρίως θέλει να ταρακουνήσει τους εκπαιδευτικούς και τη νεολαία και τη σχέση μεταξύ τους, εντός κι εκτός σχολείου. Και τη σχέση τους με τα κοινωνικά δρώμενα κι όσα τεχνιέντως αποσιωποούνται... ή υποβάλλονται σε όλους μας σαν ψευδής συνείδηση από την κυρίαρχη εξουσία.

Ο Χρήστος είναι με τις «αθέατες πλευρές». Της σχολικής τάξης και του κόσμου

«Θα έρθουν στιγμές που θα μετανιώσεις για την επιλογή σου να γίνεις καθηγήτρια», γράφει. «Θα σου φαίνονται όλα βουνό κι εσύ αδύναμη να το ανεβείς. Τότε είναι που πρέπει να παίρνεις δύναμη από το χαμόγελο των μαθητών σου και να νιώθεις ευθύνη για τα όνειρά τους. Να θυμάσαι πως σε θέλουν δίπλα τους κι όχι απέναντί τους. Δεν αναζητούν σε σένα μια ακόμη φίλη, αυτούς τους βρίσκουν στις παρέες τους. Στήριγμα ψάχνουν και παράδειγμα. Παράδειγμα φωτεινό. Δεν θέλουν πολλά λόγια. Τους κουράζουν. Ότι θέλεις να το λες με τις πράξεις σου, με το παράδειγμά σου. Μην κιοτέψεις από τις δυσκολίες. Αυτές να σε τρέφουν και να σε δυναμώνουν»

Ο Χρήστος είναι με τα μικρά, τα καθημερινά που είναι ταυτόχρονα πολύ μεγάλα. Γιατί ορίζουν τη ζωή και τον κόσμο. Τροφοδοτούν κάποτε τα μεγάλα πετάγματα, όταν δεν τα υποτάσσει η μιζέρια. Όταν πάψουμε απλά να τα κοιτάμε και αποφασίσουμε να τα βλέπουμε και να επιδρούμε πάνω τους. Όταν απορρίπτουμε τη στάση της ανοχής. Το να τα ρίχνουμε στους άλλους. Ή «μη βρίσκοντας τον υπαίτιο» να τα βάζουμε «με τον εαυτό μας». Σαν αυτόν που «Επειδή δεν μπορούσε να αλλάξει την πραγματικότητα προτιμούσε να δραπετεύει από αυτήν».

Αρνείται τη λογική «πού να ψάχνεις τώρα για την ουσία και την αλήθεια. Οι νόμοι να τηρούνται και η τάξη». Την ευκολία που έχει αυτή η στάση «από το να ψάξει κάποιος για τα αίτια». Δείχνει κατανόηση με τους ανθρώπους.

Γράφει: «Και να θέλει, πολλές φορές κανείς ούτε μπορεί ούτε προλαβαίνει». Αλλά δεν τους χαρίζεται. Τους φωνάζει «Κι έτσι, γυρνάς πάλι στη σιγουριά της φυλακής σου ή, αν προτιμάς, στη φυλακή της σιγουριάς».

Τους προειδοποιεί: «Γι' αυτό θα 'ρθουν να σου ξαναπουλήσουν ελπίδα. Γι' αυτό θα 'ρθουν να σε τρομάξουν και πάλι».

Τους προτρέπει: «Γι' αυτό τούτη τη φορά, μην τους κάνεις τη χάρη».

Τους καλεί να μην στοιβάζονται στις «κόκκινες γραμμές» των άλλων. Των κυβερνήσεων, των δυνατών, των γονατισμένων. Των εκπροσώπων «της τρόικας, τους δυνάστες του λαού μου κατά πρώτον και τα κανάλια και τις εφημερίδες κατά δεύτερον». Που τις χαράζουν «Με τον ιδρώτα των εργαζόμενων». Γι αυτό ο Χρήστος, δεν αποστασιοποιείται από τα πράγματα σαν αμέριμνος συγγραφέας με καλολογικά στοιχεία που κοιτά τα πράγματα από ψηλά κι από μακριά.

Είναι πολιτικός. Παίρνει θέση. Αναπνέει μέσα στους μαχητικούς αγώνες που φέρνουν στο σήμερα εικόνες από το μέλλον.

Στον φετινό αγώνα των αναπληρωτών εκπαιδευτικών ενάντια στο προσοντολόγιο της αλληλοσφαγής και τις απολύσεις, ήταν με τους «αθεόφοβους που ζητούσαν δουλειά και αλληλεγγύη». Έβαλε τα κουδούνια των σχολείων μας να σημάνουν «πόλεμο στον πόλεμό τους». «τα πουλιά να πάρουν το σύνθημα και να το ακουμπήσουν στα σύννεφα. Τον αέρα να φυσήξει και να το σκορπίσει σε όλες τις γωνιές της γης για να τρομάξει ο τρόμος και να σκιαχτεί ο φόβος». Όπως έγραφε, καταλήγοντας «Αλίμονο, είπαν οι δυνάστες, έρχεται αληθινή ελπίδα»

Ο Χρήστος δεν κρύβεται από τα δύσκολα. Απαντά στην εθνικιστική και φασιστική υστερία. Γράφει

«πως ο φασισμός και οι φασίστες πνίγονται στο φως που σκορπίζει ο πολιτισμός, η κοινωνική αλληλεγγύη, η αποκάλυψη του σάπιου συστήματος και οι αγώνες για την ανατροπή του».

Αρνείται το υποκριτικό ενδιαφέρον «Όπως κάθε φορά που πνίγονται παιδάκια στο Αιγαίο ή καίγονται

στους πολέμους να κρύβουν τις αιτίες πίσω από το χορταστικό θέαμα του πόνου που γεμίζει την τηλεαρένα».

Καλεί όλους μας και περισσότερο τους εκπαιδευτικούς να «μπούμε στις τάξεις και να μη διδάξουμε την υποκρισία που περισσεύει, το ψέμα που η κοινωνία επιβραβεύει, την ανεκτικότητα που αποζητά από εμάς η εξουσία». «Να τους μιλήσουμε για το άδικο» να τους κάνουμε να «αγαπήσουν το δίκιο και να αναζητήσουν δρόμους αντίστασης».

Ο Χρήστος δεν είναι με τους ευσεβείς «κυρ Παντελήδες». Αλλά με την Ελένη που γιάτρεψε το βασανιστή της σα γιατρός κι ακόμη αναρωτιέται αν το έκανε από ανθρωπιά ή εκδίκηση... με τους μικρούς Μιχάληδες όλου του κόσμου που θέλει να τους δώσουμε την υπόσχεση ότι «αυτό το σύστημα θα το αλλάξουμε, αν χρειαστεί θα το γκρεμίσουμε και θα το φιάξουμε από την αρχή πιο όμορφο και πιο μεγάλο για να χωράει όλα τα όνειρα τους».

Με όσους δεν είναι ήρωες από πεποίθηση ή παραμυθία αλλά γίνονται ήρωες καθημερινοί στα μέτρα των ανθρώπων ψηλώνοντας το μπόι τους. Αυτούς που μετρούν όλα τα λάθη τους, ένα-ένα και τα βρίσκουν παρόντα. Που ψάχνουν πράξεις κι όχι λέξεις για να νιώσουν καλύτερα, χωρίς το φόβο του λάθους. Κι ας τις κουβαλούν μετά εντός τους, κι ας τους στοιχειώνουν μερικές από αυτές.

Μας λέει ότι έχει σημασία ανάμεσα σε αυτές τις πράξεις να υπάρχουν πάντα κάποιες που θα είναι ακριβές και θα τις φυλάνε σαν τα μάτια τους. Και προπάντων να μην ξεχνούν τον ορίζοντα. Κανείς άνθρωπος, καμιά κοινωνία δεν προχωρά χωρίς αυτόν. Χωρίς να τον θέτει αλλά και να τον αντικρύζει μέσα από κάθε της πράξη.

Γράφει: «Κι αναρωτιέσαι καθώς μετράς ξάγρυπνος τις νύχτες που περνάνε πώς είναι άραγε να ξημερώνει με χρώματα και να φεύγει η μέρα με την ομορφιά ενός ηλιοβασιλέματος». Έτσι θεωρεί ότι ανθρωποποιούνται οι άνθρωποι και ετοιμάζονται για το καλύτερο. Γιατί «Σα δε θέλει η ψυχή κανένας λόγος και καμιά μελωδία δεν μπορεί να την αγγίξει».

Όλα αυτά είναι τα γραψίματα του Χρήστου. Δεν ξέρω να τα κρίνω, με λογοτεχνικό ταμπεραμέντο. Γιατί λογοτέχνης δεν είμαι. Ούτε τις τεχνικές που θα έπρεπε να ακολουθεί μπορώ να αξιολογήσω. Κριτικός δεν είμαι. Καταγράφω ό,τι μου αφήνει η ανάγνωση τους και τις σκέψεις που μου γεννά. Ξέρω ότι τα αγαπά τα κείμενά του, καμιά φορά σαν τα παιδιά του. Σαν να είναι δηλαδή το σπουδαιότερο πράγμα στον κόσμο. Αλλά έτσι νομίζω κάνουν όλοι όσοι αποτυπώνουν σκέψεις στο χαρτί και εκθέτουν τον εαυτό τους σε κοινή θέα. Ανεξάρτητα αν το παραδέχονται μεγαλόφωνα ή εντός τους.

Συγχωρήστε μου λοιπόν που δε διάλεξα να μιλήσω για ψεγάδια, που σίγουρα θα υπάρχουν στα κείμενα του Χρήστου. Στο λόγο, στο ύφος, στην επιλογή των σχημάτων και των λέξεων. Το κάνω από επιλογή. Δεν του κάνω όμως χάρη. Γιατί όλα αυτά τα ωραία που μας κάνει να νοιώσουμε πιστεύω ότι οφείλονται στο ότι τα γραψίματα δεν είναι πια δικά του. Είναι όλοι εμείς... οι καλύτερες στιγμές μας Και γι αυτό το λόγο και μόνο είναι σπουδαία....

*Από την εκδήλωση για την παρουσίαση του βιβλίου, που πραγματοποιήθηκε στις 28/06/2019, στο ίδρυμα Μπούρχα, από την αριστερή, ριζοσπαστική κίνηση Νέας Ιωνίας «Εκτός Σχεδίου»

Πηγή: selidodeiktis.edu.gr